

Transpedice Jižní část Jižního ostrova 2012 (Lower South Island – Otago a Southland)

Proč jedeme na Jižní ostrov a proč právě úplně dolů na Jih, kam už standardně turisté nejedí?

Regiony Otago a Southland mají v sobě něco, čím jsou výjimečné i na parametry Nového Zélandu. Je to kraj, kde slova jako hodnoty, sny, přátelství, kreativita a komunita mají svůj jasný význam, je to kraj s množstvím nenápadných hrdinů a unikátních lidských příběhů. Tento kraj dosud žije principy provázejícími první osadníky. Principy, na kterých byla stvořena země, která jako první na světě dala ženám právo volit a ve které se každý čtvrtý člověk Novozélandanem nenarodil, ale stal vlastní volbou.

Na Novém Zélandu se říká, že čím více na jih jdete, tím ryzejší lidské povahy a charaktery najdete. Na Jihu je možné objevit nedotčený kraj, který je stejně otevřený a opravdový jako lidé, kteří v něm žijí. Historie Nového Zélandu není na naše evropské poměry nijak dlouhá a možná proto je stále možné se alespoň na chvíli stát její součástí.

Jako pozvánku na setkání, kde se můžete o transpedici dovědět víc, přijměte prosím český překlad epilogu populární série dokumentů s názvem „South“, kterou v roce 2009 natočil populární novozélandský reportér Marcus Lush.

Marcus Lush (epilog série South/Jih):

Tak tohle je pro mě určitý způsob konce. Konce mají být smutné, ale já se smutný ani trochu necítím. Myslel jsem si, že jsem se sem na Jih před osmi lety přestěhoval spíš intuitivně. Myslel jsem si, že to tady mám rád a – panebože lidi – zjistil jsem, že jsem tu kompletně

připoutaný, že jsem Jihu naprosto propadl, že mě úplně dostal. Absolutně jsem si to tu zamiloval.

A taky jsem si myslel, že tenhle výlet – tahle série – je moje šance, jak z toho aspoň trochu vybědnout, ale dostal jsem se na všechna ta místa a jsem teď ještě mnohem víc do všeho tady zamilovaný než kdykoliv předtím.

Tenhle vztah s Jihem je pro mě nejdůležitějším vztahem mého života. Dostat se na místa, o kterých jsem slýchal – Mason Bay, Martins Bay, maják Puysegur, vlastně všechny ty majáky – všechna ta místa... to bylo prostě mnohem lepší, než jsem si vůbec kdy představoval.

A pak zvířata, víte, tučňáci, delfini, albatros – to bylo taky nádherné. Vlastně to všechno dohromady – víte, překvapilo mě to a bylo to ještě lepší, než jsem si mohl kdy vysnit.

Jak často se to v životě stane? Že něco děláte a zjistíte, že je to lepší, než jste si představovali? Tak často jsou věci – alespoň pro mě - v životě zklamáním. Ale tady dole se vůbec nic zklamání ani jen z dálky nepřibližuje.

Ale jak víte, jsem na konci a měl bych teď říct asi něco důležitého, hlubokého a smysluplného. Víte, jeden z důvodů, proč mám tak rád Jih, je, že žiju raději na místech, kde je málo lidí a hodně historie než hodně lidí bez historie. Ale myslím, že hlavní dojem, který ve mně navždy - napořád zůstane, je ten, že to všechno bylo o místních lidech a co pro ně Jih dělá – dovolí jim, aby vynikli.

Lidé, které jsem v průběhu natáčení téhle série potkal, měli v sobě neobyčejnou vášeň. A řekl bych, že tihle lidé by ji měli kdekoli, ale Jih je něco jako neposkrvněné plátno, které jim dovoluje být těmi, kým jsou a naplnit tak svůj pravý potenciál.

Takže když to mám shrnout, jsou to lidi a lidská vášeň, co je ta nejobjektivnější věc. Myslel jsem si, že tohle bude první ze sedmi sérií o Novém Zélandu, ale všechno, co teď chci udělat, je se sbalit a natočit znovu od začátku Jih, protože ten zážitek byl pro mě - jedinečný.

